

1. kapitola

Úryvek ze zprávy neznámého uživatele zachycené v komunikační sféře Jiného světa:

Padám k nohám Světloličího, slovem i činem si toužím vysloužit velikou milost Nejmocnějšího.

Je mou svatou povinností oznámit, že služebníku Falešného boha se i přes množství nastražených překážek podařilo dobýt první úlomek Srdce Chrámu. Onen ničemný Velekněz navíc nazval Mihotavého strážce Šavolzubem, uplatil ho štedrým darem a podloudně z něj tak vymámil Nedobytný poklad. Pln úzkosti a rozhořčení se táží: Je poslední z fragmentů Srdce spolehlivě ukryt? Hrůzou dočista ztrácím rozum při pomýšlení na možnost vzkříšení Velikého artefaktu silami Temného panteonu...

„Děti, vyučování začíná! Áčko má matematiku, bécáci alou do arény, podle rozvrhu máte mít hodinu šermu.“

Anna Pavlovna hlasitě zatleskala, aby upoutala pozornost drobotiny a učinila přítrž nekontrolovatelnému skotačení po celém vnitřním nádvoří Velechrámu. Velká polední přestávka se blížila ke konci.

Usmál jsem se. Chtělo by to vynalézt školní zvonek nebo jí alespoň najmout globlina s rolničkou v ruce.

Máma... Od té hrozné události a mého – zpočátku vítězoslavného –

návratu z raidu uplynuly sotva dva týdny, nicméně mamka v podobě čer-
novlasé, jako o překot mládnoucí elfky se už stačila organicky zapojit do
klanového kolektivu a stát se jeho neoddělitelnou součástí. Tahle bývalá
úča přišla zcela nečekaně k perfektnímu zdraví, teď už opravdu dospěle-
mu synovi a rozjívěné bandě bezprizorních capartů v čele s čerticí Lenou.

„Uáááá!“ Ječící tlupa mrňat schopná udupat i devátáka se vrhla smě-
rem k dětskému křídlu hradu. Když jsem ty uhánějící prcky sledoval, zno-
vu se mě zmocnil záchvat úzkosti – je jich nějak moc! Sedmdesát dva ma-
ličkých lidiček, jejichž osud zcela závisí na správnosti mých rozhodnutí.
Vždyť už za týden vyprší Velechrámu hájení a do našich krajů se začnou
hrnout milovníci masových eventů a epických questů štědře rozdávaných
služebníky Světlého panteonu.

Břemeno odpovědnosti mě tížilo, na kolena mě však srazit nemohlo,
naopak – opřelo se o má ramena, která znatelně vyrostla do šířky, a ještě
víc zpevnilo ocelový stěžeň mé páteře. Nejenže jsme rozebírali na kous-
ky a po svém znovu skládali herní realitu, ale i *Jiný svět* nás hnětl jako
těsto a formoval z nás to, co chtěl – občas jsem se při ranním pohledu do
zrcadla až zděsil, když jsem viděl všechny ty změny.

Police šéfa raidu, klanu i celé aliance, mě obdařila pevnou rukou veli-
tele a já jsem se neustále zdokonaloval v jejím používání.

Vlastnictví hradu třídy SuperNova a celého okolního údolí se všemi
jeho obyvateli z mého vědomí po kouscích vytlačovalo občana demokra-
tického státu a nahrazovalo ho postavou zchudlého, leč ambiciózního ba-
rona, který už si brousí zuby na vévodskou korunu.

Odvracená strana života, hypertrofovaná díky ohavnostem, které se
ve hře děly, se všemi těmi otroky a mučením, ztráta blízkého člověka
a k tomu ještě pobyt u Lolth – to všechno zmrazilo pohled mých náhle
potemnělých očí. Nevím, co z nich teď bylo možné vyčíst – odraz jakých
pekelných a ozvěny jakých událostí, nicméně už se mi do nich nevydržela dívat
ani vůdkyně pekelných psů Jiskra. To majestátní zvíře se teď pod mým
pohledem vždycky svalilo na bok, s kňučením roztáhlo obrněné pláty
a nastavilo mi nechráněné břicho jako hodný pejsek svému právoplatné-
mu pánovi.

Zpočátku se mi to zdálo zábavné, postupem času mě to však začalo
znervózňovat. Ale nespekulujme tady o něčem, o čem zatím nic nevíme,

čas všemu určí své místo. Samozřejmě že bych moc nerad vstoupil do historie tohoto mladého světa jako nějaký pošahaný Temný pán a dost jsem sázel na to, že právě děti ochrání mou těžkou hlavu od nějakého dalšího vtažení do světa, odkud není návratu.

Dělal jsem hodně věcí – pracoval na své reputaci, sprádal intriky, verboval spojence. Co se mi ovšem stále nedařilo, bylo zastavit tu kukačku doktora. Anik už dávno strhl všechny pomyslné závity a připomínal mi pilota hořícího letadla, který pobledlými prsty svírá knipl a navádí svůj těžký stroj do střemhlavému pádu na nepřátelskou kolonu. Další druh v neštěstí, který se na chatrné loďce vydal do rozbouřených peřejí. Pádluje sice jako o život, až voda pění a svaly se mu trhají, ale hučící vodopád, do kterého se řítí, už na něj v pohrdavém úsměšku cení ostré tesáky skal.

Po digitalizaci a zázračně získané šanci na druhý život pro usměvavou pihovatou Mášu jsme rychle otestovali i ostatní děti. Nikde žádný zádrhel – všichni nezletilí klienti hospicu byli vtaženi, úspěšně tak utekli Zubatě z lopaty a na nějakou dobu učinili z Alexandra Nikolajeviče nejšťastnějšího člověka na světě. Vrátný v márnici, zcela zlomený svou děsivou rolí, se náhle proměnil v dobrého čaroděje.

Ještě toho večera se tak zlískal virtuální kořalkou, že skončil ve stavu připomínajícím toho nejubožejšího zombíka – chodit ještě jakž takž zvládal, s mluvením už to však bylo o dost horší – jen nesrozumitelně mumlal, usmíval se a objímal každého na setkání. Série screenshotů pořízená jakýmsi vtípkem se pak ještě dlouho těšila velkému zájmu návštěvníků klanové fotogalerie.

Doktor šeptá nepřístojnosti rozpačité Makarii – přičemž lékařova ruka putuje po jejím útlém pase až na samé hranici faultu, oči mu září a neviditelný husarský knír má celý naježený.

Anik v objetí s Mumínkem – netuším, jak se ti dva dali dohromady, ale ta chlupatá bílá potvora se fotogenicky zubila do objektivu svými ostrými řezáky, zatímco doktor ji zadumaně drbal za uchem rubínovou náušnicí, kterou sebral kdo ví kde.

Doktor ve vášnivém sporu se zaskočenou Jiskrou drží fenu za mohutnou tlapu a snaží se cosi spočítat na jejích prstech. Aby toho nebylo málo, ke konci večírku usnul v teplém doupěti pekelných psů s hlavou bezstarostně položenou na tvrdém boku nejbližšího zvířete. Psi na opileho primáře ale

z nějakého důvodu rázem přestali vrčet, a štěňata se na něj dokonce nalezla jako kořata na ohřívací láhev.

Všechno to samozřejmě byla velká legrace, ale víte, kolik mě stálo nervů nejdřív ho vůbec najít, pak vzbudit a aspoň na chvíli ho vykopnout z virtuálu? Vždyť ke vtažení může dojít během poměrně krátké doby – za osmnáct hodin nepřetržitého ponoření je šance na digitalizaci už víc než dvacetiprocentní!

Všechno jsem si však vynahradil ráno, když jsem našeho zmateného a pavučinami oblepeného hrdinu, dýchavičně stoupajícího po vzrjácím schodišti, přivítal slovy: „Takže už jsi náš? Vítej ve Věčnosti!“

Anik zbledl a nohy se mu podlomily. Rychle usadil svého avatara do pozice lotosového květu, ve které se obvykle provádí logout, jeho stále ještě malátná ruka máchla vzduchem a zmáčkla neviditelné tlačítko virtuálního interfacu. Doktorovo úlevné vydechnutí, které následovalo, znamenalo, že je všechno v pořádku a že třicetivteřinový odpočet byl zahájen. Doktor mě na rozloučenou přejel ublíženým pohledem a vytratil se z herní reality.

Alexandr Nikolajevič se uměl z podroušeného stavu dostat velice rychle, ostatně jako všichni doktoři. Už za tři hodiny se mnou čile probíral otevření nového teleportu přímo do Březových jeslí, nízkourovňové startovní lokace humanů.

Když jsem stál s rukama zkříženýma na prsou u zářícího portálu, abych uvítal další skupinu uprchlíků z reálu a ze svých smrtelně nemocných těl, byl jsem pevně rozhodnutý promluvit si s doktorem a přerušit tohle stěhování do té doby, než bude alespoň trochu jasno ohledně naší budoucnosti. Když ne dnes, tak zítra se u hradeb Velechrámu strhne pořádná mela, ta sadistka Lolth může klidně uplatnit právo na svého Laitha, který nedodrží její deadline, nebo si mě najde někdo z mých zapřísáhlých nepřátel. To všechno pak nepěkně dopadne právě na děti, které zůstanou bez ochrany, pokud si je ovšem hned někdo nevezme za rukojmí.

Nemám čas myslet ani na svou vlastní bezpečnost, a mám si na krk všet takové závaží?! Chce to probudit lidi, zmobilizovat veřejné mínění a společnými silami celého *Jiného světa* vybudovat pořádnou školku někde ve městě. Je ale fakt, že takové pozdvižení nemůže zůstat nepovšimnuté oficiálními místy, která to stěhování jistě okamžitě zatrhnou až do

vyjasnění všech okolností nebo *schválení kompetentními orgány*, aby si potentáti kryli své tlusté zadnice haldou papírů s kulatými razítky...

Veškerá má rozhodnost byla rázem ta tam při pohledu na prvního mrňouse klopýtajícího z teleportu a svírajícího ve své dlaničce doktorův prst. Ale ne, jděte někam, tohle je úder pod pás!

Uhnul jsem kousek stranou, abych nestál primáři v cestě, a s nuceným úsměvem na tváři jsem kýváním hlavou vítal ustrašeně se rozhlížející děti. Od té doby jsme každý den dělali testy na vtažení, díky nimž jsme mimochodem přišli na to, že věk má přímý vliv na rychlost digitalizace. Mladý, nezkažený rozum, nezatížený tisícovkami různých tabu, se adaptoval na nový svět s mimořádnou lehkostí, s důvěrou se mu oddával a bleskově se nořil do virtuálu. Už během prvních čtyřiaadvaceti hodin byla vtažena více než polovina dětí.

Doktorovi hořela koudel u zadku. Bylo prakticky nemožné skrýt všechna ta pojízdná lehátka křížující sem a tam a celé nemocniční pokoje, které se nejdřív vyprázdnily, načež celé jejich osazenstvo hromadně upadlo do kómatu. Už se jistě našel i nějaký ten poctivec, který splnil svou občanskou povinnost a všechno pěkně naprášil vyšším instancím. Náš primář každým dnem očekával návštěvu nějaké kontrolní komise a možná i přímo své zatčení.

Se skousnutými rty jsem sledoval toho bezvýhradně se obětujícího člověka a nenacházel jsem v sobě morální právo zastavit ho. Doktor si zvolil svou cestu, na mně pak bylo jen pomáhat mu a nepřekážet. Potřeboval kontakt na obchodníka se zbraněmi – seznámil jsem ho se Stasem. Hodil by se mu advokát, PR specialista a šikovný novinář – není problém, najdeme... Doktor se totiž nehledě na lehké záblesky šílenství v očích systematicky připravoval na svou velkolepou labutí píseň...

Vysoko nad mou hlavou cosi zašustilo a ozval se cinkot Slz kamene dopadajících na dlažbu. Instinktivně uhýbám, trhnutím ramene shazuju ze zad Jangurův štít a aktivuju obrannou clonu. Vědomí se mi na moment zasekává, aby vybralo ten správný interface – bojový mód, nebo panel poplachových schémat? Za vteřinku už mé oči bloudí po strmé zdi a tmavých střílnách hlavní věže, aby lokalizovaly záškodníka nebo špeha.

Cože?! Nad nádvořím se vznášela pětiletá Máša, vesele rozhazovala otlučenýma nožkama a pomalu mířila k zemi. Děvčátko sebou netrpělivě